BROUMOVSKÝ **BIM** INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 10 - **ČERVEN** 2018 – ČÍSLO **06**

KONČÍCÍ MÁJ…

Čtvrté Boží přikázání zní: „Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi.“ Mám poněkud dojem, že na přikázání obecně jaksi pozapomínáme - „MÁME DEMOKRACII!“ A u toho čtvrtého zapomínáme na to, že máme i matku v nebi. Se smrtí našich zpěvaček, které zpívávaly na májových jsme nechali umřít i ty májové. Děvčata, která říkávala básničky, se stala maminkami, možná už i babičkami,… Básničky zůstaly, ale už je nikdo neříká, už nikdo nevyjadřuje naši lásku Nebeské Matce. Je to vina nás všech! Přiznejme si to. A vede se nám líp? Ušetřili jsme trochu času, tím že nejsou májové, ale co jsme stihli jiného? Jak nám to pomohlo? Jsme proto skutečně šťastnější?

Začíná červen. To je měsíc, kdy je svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. U nás nikdy nebyly pravidelné červnové pobožnosti k NSJ, jak je znají v Polsku. A nemohli bychom to, co dlužíme Panně Marii soukromě dohonit litaniemi a případně písní k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu? Píseň je modlitba, která jde i přečíst a v kancionálu jich je hodně, aby nám pomohly poodhalit Jeho lásku k nám. Nešetřeme čas na Boha. On nám ho stonásobně vrátí a jednou nám dá nebe!

P. František

Veřejná sbírka

je obecně jednou z možností, jak obnovu kostelů a dalších sakrálních staveb Broumovska financovat a realizovat.

Veřejná sbírka za účelem „Obnova kostelů z tzv. broumovské skupiny kostelů a jiných menších sakrálních staveb v regionu Broumovska“ je povolena Krajským úřadem Královéhradeckého kraje na základě vydaného „Osvědčení o přijetí oznámení o konání veřejné sbírky“ ze dne 30.11.2012.

Osvědčení bylo doručeno dnem 5.12.2012, dnem 6.12.2012 je tedy sbírka oficiálně zahájena.

Osoba oprávněná: P. ThLic. Martin Lanži

Bankovní účet:

20036-1180703399/0800

Bankovní ústav:
Česká spořitelna a.s., pob. Broumov

Finanční prostředky budou využity výhradně na obnovu kostelů v regionu Broumovska, zejména v rámci projektu Pro život kostelů Broumovska.

Za každý laskavý, i třeba drobný dar, upřímně děkujeme.

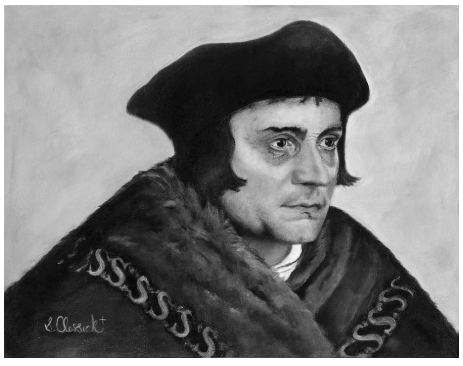

Sv. Tomáš More (22. června)

Tomáš More se narodil 6. 2. 1478 v Cheapside ve čtvrti Londýna poblíž Toweru. Jeho otec byl advokátem, později soudcem. Matka Anežka mu zemřela v jeho dětském věku. Tomáš měl ještě pět sourozenců. Ve dvanácti letech odešel z domova a nějaký čas byl vychováván u královského kancléře kardinála Mortona. Pak studoval v Canterburku a od r. 1492 na univerzitě v Oxfordu. Na otcovo přání po dvou letech pokračoval studiem práv na škole New Inn v Londýně. Na čtyři roky odešel do kartuziánského kláštera, kde se vedle duchovního života věnoval studiu filosofie a teologie. Jan Colet byl jeho duchovním vůdcem. V roce 1503 se Tomáš vrátil do veřejného života. Byl pokládán za nejlepšího právníka. Vedle paragrafů bylo jeho myšlení a jednání ovlivňováno filosofickými i teologickými vědomostmi a citlivým svědomím, takže byl nepodplatitelným zastáncem zákona a zároveň plný porozumění pro chudáky, kteří se dostali do sporu se zákonem. Lidé brzy poznali dobré Tomášovo srdce, v jehož rukou zákoník sloužil všem a dbal práv prostých lidí. V roce 1504 byl zvolen poslancem v parlamentu. Král Jindřich VII. žádal po parlamentu schválení mimořádné daně, z níž chtěl mít věno pro dceru, ale Tomáš More svou řečí ovlivnil ostatní poslance natolik, že nespravedlivá daň schválena nebyla. Za to se musel kvůli královu hněvu stáhnout do ústraní a cestoval po Evropě.

V roce 1505 se Tomáš oženil s Janou Coltovou, dcerou šlechtice a vědce. Spolu měli během pěti let tři děvčata a jednoho chlapce. Při narození posledního dítěte mu žena zemřela. Kvůli péči o děti si pak vzal o sedm let starší vdovu Alici Middletonovou, která měla jednu dceru. Alice byla značně energická i trochu popudlivá, avšak byla dobrou hospodyní i matkou všem dětem. Tomáš svou inteligencí a trpělivostí dbal o pohodu v rodině a jako dobrý psycholog tlumil prudší reakce ženy. Pro děti zařídil domácího učitele a oproti zvyklostem se snažil zabezpečit co nejvyšší vzdělání i dcerám.

V roce 1509 zemřel král, jehož nástupcem se stal syn Jindřich VIII. a Tomáš More v lednu dalšího roku vstoupil jako jeden z představitelů Londýna opět do parlamentu. Po osmi měsících se stal zástupcem policejního ředitele města a pomocníkem starosty v otázkách jurisdikce. Osm let se každý čtvrtek zúčastnil zasedání soudu, dokud instituce nepřešla do královské moci. V roce 1517 se stal členem královské rady a byl průvodcem Jindřicha VIII. i Kateřiny, kteří oceňovali jeho schopnosti a harmonické vystupování.

V květnu 1521 mu král udělil šlechtický titul s malým panstvím v Chelsea a téhož roku byl jmenován i správcem královské pokladnice. Za další dva roky se stal předsedou parlamentu a kancléřem lancasterského vojvodství. Měl důvěru krále a bránil s ním katolickou nauku proti Martinu Lutherovi. Díky spisu, na kterém spolupracoval, dostal král od papeže čestný titul Obránce víry. V r. 1523 vydal Tomáš spis Odpověď Lutherovi a v dalších letech napsal polemické traktáty proti anglickým novátorům.

5. 10. 1529 byl Tomáš povýšen na lorda kancléře Anglie, šlo o nejvyšší hodnost po králi. Pak přátelství těchto dvou začalo být narušováno pro zásadní Tomášův postoj k hodnotám evangelia a věrností Církvi.

Jindřich VIII. se již v roce 1527 začal pokoušet o papežské vyhlášení neplatnosti svého manželství s Kateřinou prostřednictvím kancléře kardinála Wolesey. Marně. Snažil se toho dosáhnout prostřednictvím Tomáše Mora. Charakterního Tomáše však v té věci na svou stranu nezískal. Ten zastával postoj, že světský člověk se nemá vměšovat do věcí spadajících do kompetence církve. Ochotně však plnil požadavky, které se nepříčily křesťanským zásadám. Králova vášeň a ctižádost chtěla prolomit zásady jeho svědomí. Pro vzrůstající napětí v roce 1532 se Tomáš vzdal kancléřské hodnosti. Tím pozbyl královské přízně i zdroj zabezpečení rodiny. Na rozdíl od jiných si v době kariéry bohatství nehromadil a tak jeho rodina pocítila záhy nedostatek.

Král se rozhodl udělat si z parlamentu nástroj ke zlomení moci kléru, a přinutil parlament uznat jeho nové manželství s Annou Boleynovou. Ústava podřízenosti z 15. 5. 1532 podřizovala bezvýhradně správu církevních záležitostí samému králi. V červenci 1533 prohlásil Klement VII. královo manželství s Annou Boleynovou za neplatné.

V dalším roce přišli za Tomášem královi úředníci, aby přísahal na nový zákon, který potvrzoval neplatnost králova prvního manželství a neuznával papežovu pravomoc. Charakterní obránce spravedlnosti odmítl a byl strjně jako biskup Jan Fisher uvržen do vězení v Toweru. Nejvíce ho tížilo odloučení od rodiny, a proto věznitelé přemluvili jeho ženu a dceru, aby se ho pokusily přimět k požadované přísaze, na níž stála otázka jeho svobody a také života. Tomáš byl potěšen, že s nimi mohl mluvit a s jemnou rozhodností zvítězil nad jejich pokušitelským posláním. Jeho mučitelé ho pak v temnotě znovu nutili k přísaze „Act of Submission“, kterou měl uznat krále za hlavu církve. Ve vězení strávil 15 měsíců a ač se připravoval na smrt, napsal ještě řadu duchovních spisů. 1. 7. 1535 byl podle nového zákona obviněn z velezrady a odsouzen k smrti.

Poprava se konala 6. července. Tomáš se před položením hlavy na popravčí špalek pomodlil za krále Jindřicha VIII. Když pak hlavu položil a kat zvedal sekeru, ještě prý odsunul stranou svůj vous se slovy: „Ten se žádné zrady nedopustil.“ Jeho hlava pak na kůlu na londýnském mostě vystřídala hlavu biskupa Jana Fishera. Oba byli společně v roce 1935 vyhlášeni za svaté. Jejich památka přesahuje okruh katolické církve.

www.catholica.cz/Jan Chlumský,
mírně kráceno

Kompendium Katechismu katolické církve III.

je souhrn nauky Katechismu katolické církve ve formě otázek a odpovědí.
BIM jich od letošního ledna přináší každý měsíc vždy 10.

Souhrn nauky Katechismu katolické církve ve formě otázek a odpovědí.

21. Jakou důležitost má pro křesťany Starý zákon?
Křesťané si váží Starého zákona jako pravého Božího slova: všechny jeho spisy jsou božsky inspirované, uchovávají si trvalou hodnotu. Vydávají svědectví o božské pedagogice spásonosné lásky Boha. Byly především napsány, aby připravovaly příchod Krista, Spasitele světa.

22. Jakou důležitost má pro křesťany Nový zákon?
Nový zákon, jehož ústředním předmětem je Ježíš Kristus, nám předává definitivní pravdu Božího Zjevení. V něm čtyři evangelia Matouše, Marka, Lukáše a Jana, jsouce hlavním svědectvím o životě a učení Ježíše, tvoří srdce všech Písem a tudíž zaujímají jedinečné místo v církvi.

23. Jaká jednota existuje mezi Starým a Novým zákonem?
Písmo je jedno, jako jedinečné je Božím slovem, jedinečným spásonosným plánem Boha, jedna je také božská inspirace obou Zákonů. Starý zákon připravuje Nový a Nový je naplněním Starého; oba se navzájem osvětlují.

24. Jakou funkci má Písmo svaté v životě církve?
Písmo svaté je oporou života církve a dodává jí sílu. Je pro její děti stálostí víry, pokrmem a pramenem duchovního života. Je duší teologie a pastorálního kázání. Žalmista říká: „Ono je „světlem pro mé nohy, osvěcuje moji stezku.“ (Ž 119,105). Církev proto vybízí k časté četbě Písma svatého, protože „kdo nezná Písma, ten nezná Krista“ (sv. Jeroným).

Odpověď člověka Bohu: Věřím

25. Jak odpovídá člověk Bohu, který se zjevuje?
Člověk posilován božskou milostí odpovídá poslušností víry, to znamená svěřit se Bohu a přijmout jeho Pravdu, protože ji zaručuje On, jenž je Pravda sama.

26. Kteří jsou v Písmu svatém hlavní svědkové poslušnosti víry?
Je v něm mnoho vzorů, zvláště pak dva. Abram, který byl vystaven zkoušce víry, „uvěřil Bohu“ (Řím 4,3) a vždy poslechl jeho volání, a proto se stal „otcem všech, kteří věří“ (Řím 4,11.18). Panna Maria, jež uskutečnila nejdokonalejším způsobem poslušnost víry během celého svého života: „Fiat mihi secundum Verbum tuum – Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38).

27. Co to pro člověka znamená věřit v Boha?
To znamená přilnout k samému Bohu, svěřit se mu a souhlasit se všemi pravdami, které zjevil, protože Bůh je Pravda. To znamená věřit v jednoho Boha ve třech osobách: Otce, Syna a Ducha svatého.

28. Jaké jsou charakteristické rysy víry?
Víra je nezasloužený Boží dar, dosažitelný pro ty, kteří o ni pokorně prosí, je to nadpřirozená ctnost, nutná, abychom byli spaseni. Úkon víry je lidský úkon, totiž akt lidské inteligence, z popudu vůle, kterou hýbá Bůh, svobodně dává vlastní souhlas božské pravdě. Víra je kromě toho bezpečná, protože má základ v Božím slově, je účinná, „projevuje se láskou“ (Gal 5,6) a neustále roste díky naslouchání Božímu slovu a modlitbě. Už nyní nám dává předem okoušet nebeskou radost.

29. Proč nejsou rozpory mezi vírou a vědou?
I když víra převyšuje rozum, nikdy nemůže být rozpor mezi vírou a vědou, protože obě pocházejí od Boha. Sám Bůh totiž dává člověku jak světlo rozumu, tak i
světlo víry.

Farní den 2018, sobota 16. června, fara v Ruprechticích

15:30 – litanie k Srdci Ježíšovu (kostel sv. Jakuba)
Od 16:30 - program na faře
Vlak z Broumova jede v 15:01 a přijíždí do Ruprechtic v 15:13.
Zpáteční vlak z Ruprechtic do Broumova jede v 17:45 a v 19:46.

Sladké a slané občerstvení je vítáno.

Rok 2018 ve farních akcích

6. ledna
Tříkrálová sbírka
7. ledna
Tříkrálový průvod
3. února
Farní ples (KD Martínkovice)
14. února
Popeleční středa
10. března
Duchovní obnova v Otovicích
30. března
Velkopáteční křížová cesta v Křinicích (poledne)
1. dubna
Zmrtvýchvstání Páně
5. května
Pouť do Vambeřic
10. května
Nanebevstoupení Páně
12. května
„Motobohoslužba“, Otovice
13. května
Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost; Den matek
18. května
Ekumenická bohoslužba, k. Ducha sv.
19. května
Svátost smíření před 1. sv. přijímáním
20. května
1. svaté přijímání; slavnost Seslání Ducha Svatého
Hvězda – májová pobožnost
25. května
Noc kostelů
27. května
Malé Svatoňovice – májová pobožnost (cyklopouť)
31. května
Boží Tělo
16. června
Farní den (fara Ruprechtice)
6. července
Putování s Bachem
22. července
Cyklopouť do Nowe Rudy
28. července
Jakubsko-anenský víkend
1. – 5. Srpna
Farní tábor (fara Ruprechtice)
4. srpna
Křinická pouť
8. září
Vikariátní turnaj v malé kopané (NÁ)
15. září
Farní výlet
14. října
Svatohubertská bohoslužba (Martínkovice)
10. listopadu
Den veteránů (Martínkovice)

Kázání z Dómu sv. Marty

Papež: Nepřibližovat se k ďáblu, i když je už odsouzen

Vatikán. „K ďáblovi se nesmíme přibližovat, ani s ním vést dialog. Je sice přemožen, ale je nebezpečný, protože svádí a jako vzteklý pes pokouše každého, kdo jej pohladí – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Dómu sv. Marty. Kázal dnes o tom, jak se chránit před šalbami Zlého.

Podnět si vzal z dnešního evangelia (Jan 16,5-11), ve kterém Ježíš mluví o seslání Ducha svatého, který »usvědčí svět ze soudu: že vládce tohoto světa je už odsouzen«. „Mohli bychom říci, že vládce tohoto světa čili ďábel umírá. V každém případě je odsouzen, ale je to svůdce, a my se, bohužel, rádi necháváme klamat“ – konstatoval Petrův nástupce.

„Ďábel má tuto schopnost, je schopen svádět. Proto je těžké pochopit, že je poražen, neboť se prezentuje se značnou mocí. Slíbí ti spoustu věcí, obdaruje tě překrásně zabalenými dary, ale nevíš, co je uvnitř. Obal je však hezký. Svádí nás takovýmto baličkem, aniž by nám dal spatřit, co je v něm. Dovede své návrhy předkládat naší marnivosti a zvědavosti.“

Lovci říkají – pokračoval papež – že není radno přibližovat se k umírajícímu krokodýlovi, protože ještě dovede zabít jediným úderem ocasu. Podobně nebezpečný je ďábel. Všechny jeho návrhy jsou lež a my pošetilci jim věříme. Ďábel je obrovský lhář, otec lži. Umí dobře mluvit, umně opěvuje, aby obelhal. Je poražený, ale předstírá, že vítězí. Jeho světlo oslňuje jako ohňostroj, ale pomíjí a hasne. Avšak Pánovo světlo je mírné a nepomíjivé.

Ďábel – řekl dále papež – nás svádí, dovede se dotknout naší marnivosti a zvídavosti, a my na všechno naletíme, podlehneme pokušení. Ačkoli poražený, je tedy nebezpečný. Před ďáblem se musíme mít na pozoru,“ poznamenal papež a vybídl k bdělosti, modlitbě a půstu. Jen takto, jak doporučuje Ježíš, se přemáhá pokušení. „Zásadní je nepřibližovat se k ďáblu, protože je jako vzteklý a rozzuřený pes, který je sice přivázán, ale není radno jej hladit, protože kouše.“

„Pokud vím, že se duchovně přibližuji k onomu myšlení, oné vůli a přikláním se tam či onam, přibližuji se k vzteklému, uvázanému psu. Prosím, nedělejte to! Někdo řekne: »Mám těžké zranění...« - Kdo ti je udělal? »Pes.« - A byl uvázán? - »Ano, šel jsem jej pohladit«. – Máš tedy, cos chtěl. - Nikdy se nepřibližujme proto, že je uvázán. Nechme jej uvázaného tam.“

Musíme se vyvarovat vedení dialogu s ďáblem, což však neučinila Eva, která se domnívala, že je velká teoložka, a padla. Ježíš si tak nepočíná. Na poušti odpovídá pokušiteli Božím Slovem. Vyhání démony, někdy se jich zeptá na jméno, ale nevede s nimi dialog. S ďáblem se dialog nevede, protože jinak nás přemůže. Je inteligentnější než my. Předstírá, že je andělem světla, ale je andělem tmy, andělem smrti“ – upozorňoval papež.

„Je odsouzený, poražený, spoutaný a dokonává, ale je schopen vraždit. My se máme modlit, činit pokání, nepřibližovat se k němu a nevést s ním dialog. A nakonec jít za matkou, jako děti. Když mají děti strach, jdou za maminkou... například, když mají zlé sny. Jděme za Madonou, Ona nás střeží. Církevní otcové, zvláště ruští mystici říkají, že v duchovních zmatcích je třeba se utíkat pod plášť Matky Boží. Jděme za Matkou. Kéž nám Ona pomáhá v tomto boji proti poraženému, připoutanému psu, abychom zvítězili.“

Kázal papež František při ranní mši v kapli Dómu sv. Marty.

LAUDATO SI´ XXXV.

encyklika papeže Františka o ekologii

KAPITOLA PÁTÁ: Některé linie směřování a jednání

163. Snažil jsem se prozkoumat nynější situaci lidstva jak v puklinách planety, kterou obýváme, tak v nejhlubších lidských příčinách environmentálního úpadku. Ačkoli tento pohled na realitu samotnou už indikuje nezbytnost změny kurzu a napovídá některé činy, pokusím se nyní načrtnout hlavní trasy dialogu, které nám pomohou vyjít ze spirály sebedestrukce, do níž se noříme.

I. Dialog o životním prostředí v mezinárodní politice

164. Od poloviny minulého století se po překonání mnoha těžkostí ustálila tendence chápat planetu jako vlast a lidstvo jako lid, který obývá společný dům. Vzájemně provázaný svět neoznačuje pouze uvědomění si, že škodlivé důsledky stylu života, produkce a spotřeby zasahují všechny, ale označuje především takové postupování, ve kterém budou řešení předkládána z globální perspektivy a nikoli z hlediska pouhé obrany zájmů některých států. Vzájemná závislost nás zavazuje, abychom mysleli na jeden svět, na společný projekt. Avšak tentýž důvtip uplatněný v enormním technologickém rozvoji neumí nacházet účinné formy mezinárodního řízení, které by vyřešily vážné ekologické a sociální problémy. Čelit zásadním problémům, které nemohou být řešeny zásahy jednotlivých zemí, je nezbytné pomocí světového konsensu, který povede například k programu udržitelného a diverzifikovaného zemědělství, k rozvoji obnovitelných a neznečišťujících forem energie, k podpoře větší energetické účinnosti, k prosazování adekvátní správy lesních a vodních zdrojů, k zajištění pitné vody dostupné všem.

165. Víme, že technologie založená na fosilních, velmi znečišťujících palivech – zejména uhlí, ale také ropě a v menší míře zemním plynu – musí být postupně a neprodleně nahrazena. V očekávání širokého rozvoje obnovitelných energií, který by měl už probíhat, je legitimní volit menší zlo či přijímat přechodná řešení. Mezinárodní společenství však nedošlo k náležité dohodě, pokud jde o odpovědnost těch, kteří mají nést větší náklady tohoto energetického přechodu. V posledních desetiletích vyvolaly ekologické otázky rozsáhlou veřejnou diskusi, která v občanské společnosti vedla k rozmachu velkého nasazení a velkorysému nadšení. Politika a průmysl reagují pomalu a zdaleka nejsou na výši světových výzev. V tomto smyslu lze říci, že zatímco lidstvo postindustriální doby bude možná historicky připomínáno jako nejvíce nezodpovědné, je žádoucí, aby lidstvo počátku jednadvacátého století mohlo být připomínáno proto, že velkodušně přijalo svoji závažnou zodpovědnost.

166. Světové ekologické hnutí již ušlo velký kus cesty, podpořeno úsilím mnoha organizací občanské společnosti. Nebylo by možné tady vyjmenovat všechny, ani podat popis jejich přínosu. Díky tomuto nasazení se však ekologické otázky dostávají stále více do veřejné agendy a staly se trvalou pobídkou k dalekosáhlé reflexi. Světové ekologické summity posledních let však na tato očekávání neodpověděly, protože kvůli nedostatečné politické rozhodnosti nedosáhly skutečně významných a účinných dohod o životním prostředí.

167. Za zmínku stojí summit o Zemi pořádaný v Rio de Janeiru roku 1992. Bylo zde řečeno, že „lidské bytosti stojí v ohnisku zájmu o trvale udržitelný rozvoj“. Prohlášení převzalo několik bodů Stockholmské deklarace (1972), která mimo jiné ustanovila mezinárodní spolupráci v péči o ekosystém celé Země, povinnost nést její ekonomické náklady pro ty, kteří znečišťují,

a povinnost zvažovat ekologický dopad každého díla či projektu. Dalo si za cíl stabilizovat koncentraci skleníkových plynů v atmosféře a zvrátit tak tendenci globálního oteplování. Vypracovalo také agendu akčního programu, konvenci o biologické diverzitě a stanovilo principy ve věci lesního porostu. Třebaže tento summit byl ve svojí době skutečně nový a prorocký, dohody byly uskutečňovány minimálně, protože nebyly zřízeny adekvátní kontrolní mechanismy, které by periodicky ověřovaly a sankcionovaly jejich nedodržování. Deklarované principy nadále vyžadují účinnou a okamžitou realizaci.

168. Mezi pozitivními zkušenosti lze zmínit například Basilejskou úmluvu o kontrole pohybu nebezpečných odpadů zavádějící systém ohlašování, závazné limity a kontroly, jakož i závaznou Úmluvu o mezinárodním obchodu s ohroženými rostlinnými a živočišnými druhy stanovující rovněž kontrolu jejího dodržování. Díky Vídeňské úmluvě na ochranu ozónové vrstvy a její aktualizace Montrealským protokolem a jeho opatřeními vstoupil problém oslabení této atmosférické vrstvy do fáze svého řešení.

169. Co se týká péče o biologickou diverzitu a desertifikace, byly pokroky mnohem menší. Pokud jde o klimatické změny, jsou žalostně skrovné. Snížení emisí skleníkových plynů vyžaduje poctivost, odvahu a odpovědnost zejména těch nejmocnějších zemí, které nejvíce znečišťují. Konference OSN o udržitelném rozvoji nazvaná Rio+20 (Rio de Janeiro 2012) vydala obsáhlou a neúčinnou závěrečnou deklaraci. Mezinárodní dohody nemohou výrazně uspět kvůli postojům zemí, které privilegují vlastní národní zájmy před obecným dobrem. Ti, kteří ponesou důsledky, které se pokoušíme skrývat, připomenou tento nedostatek svědomí a odpovědnosti. Během sepisování této encykliky nabyla tato debata obzvláštní intenzity. My věřící nemůžeme neprosit Boha za kladný posun nynějších diskusí tak, aby budoucí generace nenesly důsledky nerozvážného zdráhání.

170. Některé strategie ke snížení emisí znečišťujících skleníkových plynů usilují o zavedení internacionalizace environmentálních nákladů a hrozí ukládáním těžkých závazků na snížení těchto emisí zemím s malými zdroji stejně, jako těm průmyslovým. Uložení takovýchto opatření tedy penalizuje země, které mají zapotřebí se rozvinout. Takto je přidávána nová nespravedlnost, zahalená do péče o životní prostředí. Také v tomto případě se jde z louže pod okap. Poněvadž účinky klimatických změn budou patrné ještě dlouhou dobu, i kdyby se nyní přijala přísná opatření, některé země s nemnoha zdroji budou potřebovat pomoc, aby se vyrovnaly s účinky, které již vznikly a postihují jejich ekonomiky. Je jisté, že existují společné, ale také diferencované odpovědnosti, protože, jak říkají bolívijští biskupové, „země, které profitovaly z pokročilé industrializace za cenu enormních emisí skleníkových plynů, mají větší odpovědnost přispět na řešení problémů, které způsobily."

171. Strategie prodeje „emisních povolenek" může zrodit novou formu spekulací a neposlouží redukci globálních emisí znečišťujících plynů. Tento systém je rychlé a snadné řešení, které má zdání určitého nasazení za životní prostředí, avšak nezahrnuje v sobě žádnou radikální změnu, která by byla na výši situace. Může se dokonce stát trikem, který umožní udržovat nadměrnou spotřebu některých zemí a sektorů.

172. Pro chudé země je prioritou vykořenění bídy a sociální rozvoj jejich obyvatel. Současně musejí vzít v úvahu skandální úroveň spotřeby některých privilegovaných sektorů vlastní populace a lépe čelit korupci. Musejí zajisté také rozvíjet méně znečišťující formy produkce energie, ale k tomu potřebují pomoc zemí, které se hodně rozvinuly za cenu nynějšího znečištění planety. Přímé využívání hojné sluneční energie vyžaduje vznik takových mechanismů a podpory, aby rozvojové země měly přístup k technologiím, technické asistenci a k finančním zdrojům, ale vždy je třeba věnovat pozornost konkrétním situacím, poněvadž „ne vždy je odpovídajícím způsobem zvážena kompatibilita těchto zařízení s kontextem, pro který jsou projektována." Náklady by byly nízké, kdyby se porovnaly s rizikem klimatických změn. V každém případě jde především o etické rozhodnutí, založené na solidaritě všech národů.

173. Urgentní je realizace mezinárodních dohod vzhledem ke skrovné schopnosti místních instancí účinně zasáhnout. Vztahy mezi státy mají chránit svrchovanost každého z nich, ale také určit dohodnuté cesty, aby se předešlo místním katastrofám, které by uškodily všem. Je zapotřebí regulačních rámců, které ukládají povinnosti a brání nepřijatelným akcím jakou je lokalizace vysoce znečišťující průmyslové výroby a odpadu mocnými zeměmi do jiných zemí.

174. Zmiňme také systém správy mořských zdrojů. Třebaže existují různé mezinárodní a regionální úmluvy, jsou fragmentací a absencí systémů regulace, kontroly a sankcí ohroženy všechny snahy. Rostoucí problém mořského odpadu a ochrana mořských oblastí mimo hranice států představuje nadále zvláštní výzvu. V posledku potřebujeme režimy správy pro celou škálu takzvaných obecných globálních dober.

175. Tatáž logika, která ztěžuje přijímání drastických rozhodnutí k obrácení tendence globálního oteplování, znemožňuje vykořenění chudoby. Potřebujeme odpovědnější globální reakci, která bude zároveň zahrnovat redukci znečišťování a rozvoj chudých zemí a regionů. Jednadvacáté století si udržuje systém správy minulých dob a je svědkem ochabování moci národních států zejména proto, že ekonomicko-finanční dimenze nadnárodní povahy směřuje k ovládnutí politiky. V tomto kontextu je nevyhnutelné rozvinout prostřednictvím dohod mezi národními vládami silnější a účinněji organizované mezinárodní instituce mající nestrannou pravomoc a moc sankcionovat. Jak prohlásil Benedikt XVI. v rámci už rozvinuté sociální nauky církve: „Řídit světovou ekonomiku, obnovit ekonomiky zasažené krizí, a tak zabránit zhoršení současné krize, které by vedlo k ještě větším nerovnostem; vhodným způsobem zabezpečit celkové odzbrojení, dostatek jídla a mír; zajistit ochranu životního prostředí a regulovat migrační pohyby – to všechno si naléhavě žádá existenci opravdové světové politické autority, která byla navržena už mým předchůdcem Janem XXIII." V této perspektivě nabývá diplomacie nevídaný význam při prosazování mezinárodních strategií zamezujících vážnějším problémům, které nakonec poškozují všechny.

Mládež v Bruselu

Deset mladých katolíků z broumovské a teplické farnosti se z od 1. do 4. května zúčastnilo, na pozvání poslance Evropského parlamentu Tomáše Zdechovského, poznávacího pobytu v Bruselu. Spolu s dalšími čtyřiceti pozvanými z celé ČR navštívili sídlo Evropské komise a po diskuzi nejenom s T. Zdechovským, ale i s dalšími dvěma poslanci, a to P. Svobodou a M. Šojdrovou za KDU-ČSL, se mohli účastnit i právě probíhající schůze EP. Kromě toho nevynechali ani prohlídku samotné belgické metropole a nedalekých Antverp.

Tempus fugit ve Forchheimu

Putovní výstava bratislavského fotografa Dana Veselského TEMPUS FUGIT, která je součástí snah o záchranu broumovské skupiny kostelů, je od 12. května ve starobylém severobavorském městě Forchheim, které je od roku 1955 patronátním městem nad vysídlenými Němci z Broumovska. U našich západních sousedů je tak 16 fotografií opět po čtyřech letech. Broumovští rodáci a jejich potomci mají rovněž možnost zakoupit i jedinečnou publikaci broumovského fotografa Jana Záliše Broumovsko – krajina architektury, architektura krajiny.

Poselství Svatého otce Františka k 52. Světovému dni sdělovacích prostředků

Lidská bytost, obraz a podoba Stvořitele je schopna vyjádřit a sdílet to, co je pravdivé, dobré a krásné. Pokud je ale člověk veden svým namyšleným egoismem, může být jeho komunikace deformována, jak to už od počátku ukazují biblické příběhy Kaina a Ábela i babylonské věže (srov. Gen 4,1-16; 11,1-9). Pozměňování pravdy je typickým příznakem takové deformace, jak na rovině individuální, tak na rovině společenské. V prostředí stále rychlejší komunikace a uvnitř digitálního systému jsme dnes svědky fenoménu falešných zpráv, tak zvaných fake news.

1. Co je na falešných zprávách falešného?

Fake news jsou velkým předmětem debat a diskusí. Všeobecně se týkají dezinformací šířených on-line nebo v tradičních médiích. Tímto pojmenováním se tedy označují nepodložené informace, založené na neexistujících nebo překroucených údajích, jejichž záměrem je oklamat a dokonce zmanipulovat čtenáře. Jejich šíření může odpovídat vytýčeným záměrům, mají ovlivňovat politická rozhodnutí a přispívat k ekonomickým ziskům. Fake news vděčí za svou úspěšnost v první řadě své maskované podobě, tedy schopnosti tvářit se věrohodně. Tyto falešné, avšak věrohodně vypadající zprávy, jsou zavádějící: lehce totiž přilákají pozornost adresátů, protože vycházejí ze stereotypů a předsudků rozšířených ve společnosti, využívají snadno vyvolatelných emocí, jakými jsou úzkost, pohrdání, zlost a frustrace. Jejich šíření může využít manipulovatelnost sociálních sítí a logik, které zaručují jejich fungování: sdělení, byť zcela nepodložená, získávají takovou viditelnost, že jejich škodlivému dopadu nezabrání ani fundované vyvrácení zprávy.

Potíž objevit a vymýtit falešné zprávy spočívá v tom, že lidé diskutují často v digitálním homogenním prostředí, kam neproniknou odlišné vize a názory. Výsledkem této logiky dezinformace je, že namísto zdravé konfrontace s jinými zdroji, která by pozitivním způsobem mohla zpochybnit předsudky a otevřít konstruktivní dialog, riskujeme, že se staneme nedobrovolnými aktéry šíření nepodložených a zaujatých názorů. Na dezinformaci je dramatické to, že druhého diskredituje, zobrazuje ho jako nepřítele a vede k démonizaci, která může podněcovat konflikty. Falešné zprávy tak odhalují přítomnost netolerantních a hypersenzitivních postojů a jediným výsledkem je hrozba šíření arogance a nenávisti. Právě k tomu v konečném důsledku vede nepravda.

2. Jak je můžeme rozpoznat?

Nikdo z nás se nemůže zbavovat odpovědnosti, kterou je bránit těmto falešným zprávám. Není to snadný úkol: dezinformace mnohdy staví na různorodých, záměrně vágních a nenápadně zavádějících sděleních, mnohdy za použití rafinovaných mechanismů. Záslužné jsou proto výchovné iniciativy, které učí, jak číst komunikační kontext. Taktéž záslužné jsou ústavně právní iniciativy zaměřené na vytváření nařízení, která budou tomuto fenoménu bránit. Dále jsou to iniciativy mediálních a technologických společností, které se snaží definovat nová kritéria pro ověření osobní identity, jež se skrývá za miliony digitálních profilů.

Prevence a identifikace mechanismů dezinformace vyžaduje také řádné a pozorné rozlišování. Je totiž třeba odmaskovat tak zvanou „logiku hada“, která je schopna se vždy zamaskovat a uštknout. Jde o strategii, kterou používá „nejzchytralejší had“, o kterém hovoří Kniha Genesis. Ten se v počátcích lidstva stal tvůrcem první „fake news“ (srov. Gen 3,1-15), která měla za tragický následek hřích, jenž se konkretizoval v první bratrovraždě (srov. Gen 4) a v nesčetných formách zla proti Bohu, bližnímu, společnosti a tvorstvu. Strategie tohoto obratného „otce lži“ (Jan 8,44) je právě mimeze, plíživé a nebezpečné svádění, které si razí cestu do lidského srdce skrze falešnou a lákavou argumentaci. V příběhu prvotního hříchu se pokušitel blíží k ženě a předstírá, že je jejím přítelem, že mu jde o její dobro. Tato biblická epizoda odhaluje zásadní fakt našich sdělení: žádná dezinformace není neškodná; naopak, důvěra v to, co je falešné, přináší zhoubné důsledky. I jemné překroucení pravdy může mít nebezpečný dopad.

Ve hře je totiž otázka naší dychtivosti. Falešné zprávy jsou často jako virus, rychle se šíří a těžko se zastavují. Není to z důvodu sdílení, které charakterizuje sociální sítě, ale spíše pro jejich působení na naši nenasytnou dychtivost, která se v nás snadno probudí. Samy ekonomické a oportunistické motivace k dezinformování mají svůj kořen v touze po moci, majetku a požitku. Tím se nakonec stáváme obětí mnohem tragičtějšího podvodu, než jsou jeho jednotlivé projevy: stáváme se obětí zla, které jde od jedné nepravdy k druhé, aby nás okradlo o svobodu srdce.

3. „Pravda vás osvobodí“ (Jan 8,32)

Pokud je člověk neustále zaplavován klamavými řečmi, jeho nitro se nakonec zakalí. V tomto kontextu jsou významná slova F. M. Dostojevského: „Nelžete hlavně sám sobě. Kdo sám sobě lže a poslouchá vlastní lež, dochází k tomu, že už žádnou pravdu ani v sobě, ani kolem sebe nerozeznává, a tím upadá do neúcty k sobě i jiným. Nemá-li však k nikomu úctu, přestává milovat, a aby se bez lásky zaměstnal a pobavil, oddává se vášním a hrubým požitkům, až klesá ve svých neřestech do úplné zvířeckosti. To všechno pochází z neustálé lži jak jiným, tak sobě“ (Bratři Karamazovi II, 2, nakl. Leda 2009). Jak se tedy bránit? Nejradikálnějším lékem na virus nepravdivosti je nechat se očistit pravdou. V křesťanském pojetí pravda není jen mentální záležitostí, která posuzuje situace, aby je označila za pravdivé, či nepravdivé. Pravda má spojitost s vnitřním životem. V Bibli nabývá významu podpory, solidnosti, důvěry, jak to napovídá slovní kořen aman, ze kterého je odvozeno liturgické Amen. Pravda je to, o co se můžeme opřít, abychom nespadli. Ve vztahovém smyslu, jediný, kdo je skutečně věrohodný a zaslouží si důvěru, s kým můžeme počítat, neboli jediný „pravdivý“, je živý Bůh. Ježíšovo tvrzení zní: „Já jsem Pravda“ (Jan 14,6). Člověk tedy objevuje a znovu objevuje pravdu, pokud ji zakouší v sobě samém jako věrnost a věrohodnost toho, kdo ho miluje - jen to člověka osvobodí: „Pravda vás osvobodí“ (Jan 8,32).

Abychom rozlišili pravdu, je třeba zhodnotit, co vede ke sdílení a šíření dobra, a co naopak směřuje k izolaci, k rozdělení a kontrapozici. Pravdu doopravdy nezískáme, pokud přichází jako něco vnějšího a neosobního; pravda naopak pramení ze svobodných vztahů mezi lidmi, ze vzájemného naslouchání. Pravdu ostatně nepřestaneme hledat nikdy, protože vždy se může vloudit něco falešného i do sdělování pravdivých skutečností. Jestliže neomylnou argumentaci, vycházející z nepopiratelných faktů, použijeme k tomu, abychom druhého zranili a diskreditovali v očích ostatních, pak jakkoli se to zdá spravedlivé, pravda v ní nepřebývá. Pravdu od výroku můžeme rozpoznat po ovoci: jestli vyvolá polemiku, podnítí rozdělení, rozšíří rezignaci, anebo zda vede k vědomé a zralé reflexi, ke konstruktivnímu dialogu, k přínosné činnosti.

4. Mír je pravdivou zprávou

Novinář v současném světě nevykonává pouze svou práci, ale má skutečné a opravdové poslání. Má za úkol v záplavě zpráv a ve víru senzací

připomínat, že středem zprávy není rychlost jejího šíření a její dopad na posluchače, nýbrž člověk. Informovat znamená formovat, vstupovat do života lidí. Proto preciznost pramenů a ochrana komunikace jsou skutečnými procesy rozvoje dobra, přinášejí důvěru a otevírají cesty společenství a míru.

Vyzývám proto k rozvoji žurnalistiky míru. Nemyslím tím žurnalistiku idealizující. Naopak, mám na mysli žurnalistiku nepřátelskou vůči nepravdám, vůči levným sloganům a bombastickým projevům: žurnalistiku, která jde od člověka k člověku a sebe chápe jako službu všem lidem zvláště těch, jejichž hlas nemůže být slyšet a těch je nejvíce žurnalistiku, která neopomíjí informace, ale usiluje o zkoumání skutečných příčin konfliktů, umožňuje pochopení konfliktů v jejich zárodku, snaží se o jejich překonávání zahájením mírových procesů, žurnalistiku, která usiluje o jiná řešení než hlučné eskalace a slovní útoky.

(kráceno)

Vatikán 24. května, v den památky sv. Františka Saleského

(Zdroj: Tiskové středisko Svatého stolce)

Požehnaný květen

I letošní květen potvrdil, že broumovští umí skloubit liturgický kalendář s pěkným počasím. Letos už 15. pěší pouť do Vambeřis první sobotu mariánského měsíce byla zakončena mší svatou, které předsedal pomocný královéhradecký biskup Msgr. Josef Kajnek. Ještě před tím na pozvání poslance Evropského parlamentu Tomáš Zdechovského navštívilo 10 mladých farníků Brusel a Antverpy.

Hned další sobotu proběhla v Otovicích bohoslužba pro a za motocyklisty. Ve stejný den se v bavorském Forchheimu uskutečnila vernisáž fotografické výstavy TEMPUS FUGIT, která si klade za cíl poukázat na vážný stav broumovské skupiny kostelů a mimo jiné už navštívila New York, Chicago, Ottawu, ale i Brusel, Paříž či Stockholm.

Téměř každé nedělní odpoledne bylo možné zasvětit Matce Boží a účastnit se májových pobožností jak u Kaple pod Hvězdou, tak na Hvězdě nebo v Malých Svatoňovicích.

Během novény k Třetí Boží osobě se po dvou letech opět konala letniční ekumenická

bohoslužba v kostele Ducha svatého, které průběh příjemně obohatila naše farní schola.

O slavnosti Seslání Ducha svatého jsme v naší farnosti mohli po desáté v řadě prožít výjimečnou chvíli v životě katolického křesťana, a to 1. svaté přijímání. K závěru května jsme se obvykle připojili k akci Noc kostelů.

Poslední neděli v měsíci o slavnosti Nejsvětější Trojice se někdejší katoličtí obyvatelé, resp. jejich potomci a současní farníci opět po roce sešli na poutní mši sv. ve Zdoňově, během které hudební doprovod znovu zajišťovala farní schola. A na poslední den pátého měsíce vyšla další, kdysi populární slavnost Božího Těla.

Na závěr nelze neuvést, že se jeví, že šonovský kostel sv. Markéty se stává populárním místem pro svatby věřících ze širšího okolí. Za poslední tři roky se koncem máje uskutečnila už třetí svatba katolíků žijících mimo broumovský region a v září tohoto roku by měla být další.

Díky všem za jejich ochotu, čas a pomoc při realizování požehnaných květnových společných akcí. Spolu můžeme vše probrat během Farního dne na faře v Ruprechticích v sobotu 16. června.

P. Martin Lanži

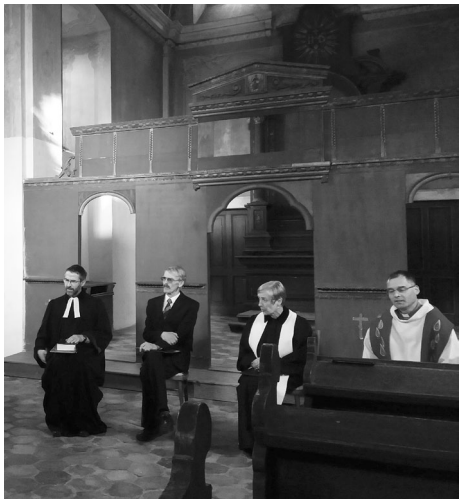

Společný list biskupů českých a moravských diecézí ke schvalování tzv. Istanbulské úmluvy

Drazí bratři a sestry, v Knize Genesis čteme: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu ho stvořil.“ Lidské pokolení, které je od počátku povoláno k existenci jako muž a žena, korunuje celé dílo stvoření. Stvořitel svěřuje vládu nad zemí lidskému pokolení, všem lidem, všem mužům a všem ženám, kteří odvozují svou důstojnost a své povolání ze společného počátku. Muž a žena jsou tedy odlišní, ale stejní ve své důstojnosti, a tento přirozený řád člověk zakouší od počátku věků, stejně jako touhu po vztahovosti.

Podle Božího záměru panuje mezi mužem a ženou od počátku přátelství, jsou si vzájemně oporou, nestojí proti sobě, ale spolu v nejtěsnějším společenství ve všech rozměrech své bytosti: jsou jedno tělo a jedna duše a jejich vzájemný vztah je odrazem Boží lásky k člověku. Bůh muži a ženě svěřil společný úkol: „Ploďte a množte se a naplňte zemi.“ Toto přátelství mezi lidmi bylo narušeno prvotním hříchem obou biblických prarodičů. Jedním z projevů tohoto narušení je i násilí, které je důsledkem hříchu.

Jakékoli násilí vůči člověku je z tohoto pohledu narušením všeobecně lidských i křesťanských hodnot, těch hodnot, ze kterých vyrůstá nejen evropská civilizace, ale i principy lidských práv. Jedním ze zvláště zavrženíhodných forem násilí je násilí na ženách, dětech a dalších zranitelných osobách, hlavně tehdy, pokud se děje v prostředí rodiny a domácnosti. Křesťanské tradici je vlastní úcta k ženě, která vychází z její nezastupitelné role při předávání života a v nejvyšší míře se uskutečňuje v obrazu Bohorodičky, skrze kterou byl světu dán Spasitel. Díky tomu křesťanská evropská kultura prošla vývojem, jehož ovocem je zásada zvýšené ochrany žen v nebezpečných situacích a další formy rytířského chování vůči ženám. Můžeme to pozorovat ve společenském chování, kdy etiketa považuje ženu za společensky výše postavenou. Tyto společenské vzorce předávají rodiče ve výchově svým dětem. Rodina je tak první a základní školou sociálního chování: jako společenství lásky nalézá v sebeodevzdání zákon, který ji vede a umožňuje jí růst. I z hlediska těchto společenských hodnot je násilí na ženě zásadně nepřijatelné.

Jakkoli je tedy třeba principiálně vítat všechny snahy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí, nesmí se tak dít na úkor zastínění a zpochybnění přirozeného řádu. V posledních letech se objevují snahy spolu s řešením problému násilí na ženách nastolit i nový pohled na roli člověka, který je ale neslučitelný s přirozeným zákonem, zdravým rozumem a křesťanskou zkušeností.

Jsme přesvědčeni, že tímto směrem se nešťastně vydává i takzvaná Istanbulská úmluva, která staví muže a ženu do zásadní opozice a veškeré chování vůči ženám chce vidět jen ve světle historicky nerovného poměru sil mezi muži a ženami. Tato mezinárodní úmluva, jejíž ratifikace bude v nejbližší době projednávána v Parlamentu ČR, stejně jako v dalších evropských zemích, vytváří svým širokým pojetím genderové identity, které není zakořeněné v přirozeném řádu, prostor pro zpochybnění základních společenských daností. S tímto trendem nesouhlasíme a nepřejeme si, aby ratifikací Istanbulské úmluvy bylo ohrožujícím způsobem zasaženo do života státu a jeho institucí, zvláště škol, ale i do života rodin a jednotlivců.

Vyvstává otázka, co v této situaci můžeme a máme jako křesťané – a to napříč konfesemi – dělat. V první řadě nezapomínat na přirozený řád stvoření, které muže a ženu nestaví proti sobě, ale vidí v nich dvě bytosti, které se vzájemně doplňují a teprve spolu vytváří Bohem zamýšlenou jednotu. Je nám také uloženo uvádět tento řád do každodenního života. Při vědomí, že Bůh může napravit i to, co se zdá být nevratně poškozováno, nezapomínejme na modlitbu za ochranu přirozeného lidství, ochranu principu lásky, soudržnosti a harmonie, včetně harmonie mezi mužem a ženou. Zároveň v modlitbě pamatujme i na ty, na jejichž odpovědnosti leží politické rozhodnutí ve věci Istanbulské úmluvy, aby rozhodovali ve shodě se svým svědomím a přirozeným zákonem.

K tomu vám ze srdce žehnají
čeští a moravští biskupové

Repatriace kardinála Berana je jenom začátek. Do Česka míří další ostatky

(humor)

V pátek 20. dubna v odpoledních hodinách byly ostatky pana kardinála Berana letecky dopraveny do vlasti. Přílet přenášela TV NOE. V sobotu 21. dubna byla v Katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha sloužena slavná svatovojtěšská mše sv. Hlavním celebrantem byl Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský. Bohoslužbu přímým přenosem vysílala Česká televize.

Prezident Zeman se omluvil, že se mše nezúčastní, což se stalo terčem kritiky řady jeho odpůrců. „Beran byl obětí dvou totalit, nacistické i komunistické. Za svého života se nesměl vrátit domů. Do jaké země se kardinál Beran vrací dnes? Do země s prezidentem Milošem Zemanem, který se v ten samý den, kdy kardinála vítáme, vydává na sjezd komunistů,“ uvedl bývalý neúspěšný prezidentský kandidát Pavel Fischer.

„Nikdo dnes nevěří, že svět je černobílý a pan prezident si nejdříve vyslechne, jaké zkušenosti s panem kardinálem mají komunisté, a teprve poté si na něj utvoří svůj názor. Pan prezident je stejně jako Beran zastáncem svobody svědomí, a proto by mu do toho, kde o víkendu bude, neměl nikdo mluvit,“ odmítá výtky hradní mluvčí Ovčáček .

„Od repatriace ostatků pana kardinála očekávám duchovní povzbuzení věřících i evangelizační akcent pro nevěřící,“ přibližuje generální sekretář ČBK Stanislav Přibyl. Účinky jsou patrné již nyní. Kardinála Berana totiž přivítala květinou i ministryně obrany, která plánuje zahrnout v následujících letech ostatky světců do systému vzdušných sil České republiky. Na námitku, že pan Beran doposud svatořečen nebyl, odpověděla ministryně rázně: „Hned v sobotu důrazně požádám kardinála Duku, aby s tím něco udělal. Není možné, abychom desítky let čekali na repatriaci a mezitím nestihli vyřídit papíry alespoň na blahořečení!“

Jak se ale redakci Tisíckráte podařilo zjistit, slavnostním převozem ostatků kardinála Berana příběh zdaleka nekončí. „Mohu prozradit, že ve výhledu jsou i další repatriace,“ usmívá se olomoucký metropolita arcibiskup Jan Graubner. „Tak například českobudějovická diecéze již chystá přenesení ostatků sv. Jana Nepomuka Neumanna až z daleké Filadelfie. Následovat bude brněnská diecéze, kam poputují z Vídně ostatky tasovického rodáka sv. Klementa Maria Hofbauera. V současnosti již probíhají intenzivní jednání s americkou respektive rakouskou biskupskou konferencí,“ dodává moravský metropolita.

„To ovšem není vše. Na závěr chystáme i repatriaci světce z nejuctívanějších, svatého Cyrila, na místo, které mu po právu náleží, tedy z Říma do Velehradské baziliky. Ovšem akci takového rozsahu nepřipravíte za týden. Myslím, že se Praha, při vší úctě, se svým šestispřežím starokladrubských vraníků ještě má co učit. Skauti, rybáři, myslivci, družičky, krojovaná mládež,“ vypočítává arcibiskup smělé plány. „Velehrad bude Compostela východu,“ plánuje Graubner.

Celá věc překračuje hranice katolické církve. „Ano, je to tak“ potvrzuje Daniel Ženatý, synodní senior Českobratrské církve evangelické. „Chystáme se do Naardenu pro Jana Ámose. Nastal čas, aby se věčný exulant konečně vrátil domů“. Pohyb je i u Československé církve husitské. Jak redakci sdělil její VIII. patriarcha Tomáš Butta, delegace husitské církve je již na cestě do Kostnice. „ Mistra Jana bychom chtěli vrátit do Betlémské kaple. Nezastírám ale, že to bude z mnoha důvodů komplikované“, krčí rameny Butta.

Opuštěná krása broumovských kostelů

Během studií se toho hodně naučíte a po nich hodně zapomenete. A ještě víc toho zapomenete na mateřský. Já si cvičim mozek psaním a cestováním. Samozřejmě v takový kondici jako kdysi před státnicemi už nejsem a nikdy nebudu, ale aspoň trochu se mi daří zapadlé znalosti znovu oživit a dostat na světlo. I když občas zjistím, že něco zapadlo tak hluboko, že už to prostě nikdy nevyšťourám.

Jestli ve mně ale něco zanechalo hlubokou stopu, bylo to baroko. Přednášel ho pan profesor Mojmír Horyna a řeknu vám, k němu na zkoušku jste jít nechtěli. Na druhou stranu jsem na zkoušky u něj tak dřela, že mi v hlavě i něco utkvělo. Navíc fakt krásně přednášel, s takovou láskou k umění, že jste si baroko museli zamilovat snad, i když jste se ho rozhodli nesnášet. Není to moje srdcové číslo jedna, ale stejně jsem si díky němu baroko oblíbila a nepřestává mě fascinovat.

A teď už se konečně dostáváme k Dientzenhoferům, významným českým barokním architektům, dobovým jedničkám na trhu. Otec a syn jsou podepsáni pod pěknou řádkou překrásných monumentálních kostelů, jako je třeba pražský kostel svatého Mikuláše na Malé Straně. Mě to ale vždycky nejvíc táhlo k takzvané broumovské skupině. Abyste měli představu – jde o skupinu venkovských kostelíků v okolí Broumova. A proč prvotřídní architekti Kryštof Dientzenhofer a jeho syn Kilián Ignác vůbec stavěli venkovské kostelíky, a proč zrovna tady? Řekněme si upřímně, Broumovsko pamatuje lepší časy. Dneska si leckdo řekne, že to je pěkná díra. Inu, jeďte tam a budete překvapeni. Pohnutý dějiny 20. století a odsun německýho obyvatelstva se na regionu bezpochyby podepsaly, ale dneska to tu „vstává z popela" a je tu cítit spousta udělaný práce. Třeba broumovský klášter mě dostal do kolen a připomněl mi proslulý klášter v Melku. A to jsem ten broumovský viděla (bohužel) jen zvenku.

Broumovsko dostali roku 1213 darem od Přemysla Otakara I. břevnovští benediktini. Šup, pár století dopředu a máme tu břevnovsko-broumovského opata Otmara Zinkeho, který začátkem 18. století nechal přestavět Břevnovský klášter v Praze a po počátečnim nezdaru s Pavlem Ignácem Bayerem tu zaměstnal právě Kryštofa Dientzenhofera. Roku 1716 se do práce na břevnovském kláštěře zapojil i syn Kilián Ignác. Ale nezůstalo jen u Prahy. Hospodářsky na tom byly Břevnov s Broumovem velmi dobře a opat si mohl dovolit velkolepé stavební podniky. Na řadu přišel i broumovský klášter a venkovské kostelíky v blízkých vesnicích.

Při navrhování kostelíků se Dientzenhoferové museli poněkud krotit, jelikož stavby prováděli místní stavitelé a všechny ty jejich složité barokní dispozice s divokými průniky oválů na stropě by jim tady nejspíš spadly na hlavu. Kostely mají tedy jednodušší půdorys a je na nich patrný omezenější rozpočet, ale poznáte je na první pohled. A nemyslim to kvůli tomu, že jim často chybí omítka. Prostě to nejsou čtyři stěny pokryté barokními prvky, ale celá ta stavba má dynamiku, hýbe se, vlní se, prostě vidíte, že jde o prvotřídní architekturu. A co teprve, když vlezete dovnitř. I když jsou kostely ve více či méně špatným nebo trochu lepším stavu, a je na nich potřeba udělat mraky práce, aby zazářily ve svým někdejším lesku, na kráse jim to neubírá. Diamant bude vždycky diamant, i když bude špinavej od bláta.

Bohužel kostely jsou běžně nepřístupné, ale v létě tu probíhá určitě naprosto úžasný hudební festival Za poklady Broumovska, kdy se do nich můžete podívat a poslechnout si koncert. Bohužel jsem zatím nebyla a letos to ani nemám přes léto šanci zvládnout, takže jsem smutné oči dělala přímo na broumovskou farnost a jsem velmi vděčná, že nám bylo umožněno se do některých kostelů podívat. Konkrétně jsme viděli:kostel svatého Jakuba Většího v Ruprechticích, kostel svaté Anny ve Vižňově, kostel Všech svatých v Heřmánkovicích, kostel svaté Markéty v Šonově, kostel svaté Barbory v Otovicích a kostel svatého Václava v Broumově. S dětmi byl tenhle počet tak akorát, víc bychom ani nedali.

Jak už jsem psala a je patrné i z fotografií, kostely na tom nejsou úplně dobře, i když jsem čekala větší zmar a depku. Ta práce je tady opravdu vidět, ale samozřejmě obnova je nákladná a peníze chybí. Pokud byste chtěli udělat dobrý skutek, můžete na Dientzenhofery pár peněz poslat (veřejná sbírka „Pro život kostelů Broumovska" a číslo účtu 20036-1180703399/0800).

Jak tohle celý zakončit? Podtrženo, sečteno, Broumovsko má veliké architektonické poklady, který jsou teď ještě poněkud zaprášený, otlučený a pozapomenutý, ale snad zase brzo zazáří ve svým někdejším lesku. I ten zápis na seznam UNESCO by jim hodně slušel a věřim, že mají velkou šanci se tam časem dostat. A já si tak předběžně píšu, že příští léto bych se sem ráda podívala znovu. Na festival a hlavně do Broumovského kláštera, který jsme tentokrát nestihli.

Kateřina Holečková
Blog www.uneseni.cz

Kardinál Eijk ke sporu o interkomuniu

Holandsko. Není zapotřebí jednomyslnosti německých biskupů, nýbrž jasného vysvětlení zásad katolické víry – podotýká kardinál Willem Eijk (foto) ke sporu o interkomuniu v Německu. Holandský primas se vyjádřil ke kontroverznímu rozhodnutí německých biskupů, kteří přitakali ke svátosti eucharistie pro protestanty žijící v manželství s katolíky. Přestože německý episkopát tvrdí, že jde o rozhodnutí lokálního rázu, tentýž problém se dotýká také mnoha jiných zemí, včetně sousedního Holandska, kde smíšená manželství nejsou výjimkou, dodává utrechtský metropolita.

Kardinál Eijk se netají s přesvědčením, že očekával v této věci jasnější stanovisko Svatého stolce, které by upozornilo na závazné církevní normy, podle nichž mohou protestanté přistupovat k eucharistii výlučně v nebezpečí smrti. Holandský kardinál poukazuje na skutečnost, že právě v pojetí svátosti eucharistie se katolická církev výrazně liší od protestantské víry. Konstatuje také, že tato záležitost se netýká pouze ojedinělých případů. Navíc vede ke zmatku a v důsledku připravuje situaci, kdy k eucharistii v katolické církvi nebudou přistupovat pouze manželé katolíků, nýbrž všichni protestanté. Podle kardinála Eijka chtějí němečtí biskupové zavést novou praxi v katolické církvi. Zapomíná se přitom na to, že v jádru věci jde o obsah víry, a nikoli o většinu při hlasování mezi biskupy.

Holandský primas varuje před šířením zmatku mezi věřícími. Požaduje jasný hlas z Vatikánu, protože dnes nejde pouze o interkomunium, nýbrž také o záležitosti jako je žehnání homosexuálních svazků, pro které se otevřeně vyslovují někteří kardinálové. Kardinál Eijk uzavírá s tím, že současná situace mu přivádí na mysl slova Katechismu (KKC, 675) o poslední zkoušce, kterou má církev projít před Kristovým příchodem, kdy se zachvěje víra mnoha věřících.

Varhanní léto 2018

Teplicko, Broumovsko, Policko, Novoměstsko

18. ročník

čt 5. 7. 19.00 Ladislav Šikut + Klára Nentvichová – soprán
Broumov – kostel sv. Václava
výročí A. Vivaldiho a další

čt 12. 7. 19.00 Jan Hora
Police nad Metují – kostel Nanebevzetí P. Marie

čt 19. 7. 19.00 Ladislav Šikut + Klára Nentvichová – soprán
Bezděkov nad Metují – kostel sv. Prokopa ke 150. výročí P. Sigismunda Boušky

čt 26. 7. 19.00 Michal Novenko
Broumov – farní kostel sv. Petra a Pavla

čt 2. 8. 19.00 Trio Braunensis (Michaela Jeklová – soprán, Štěpán Přibyl – trubka, Ladislav Šikut – varhany)
Teplice nad Metují – farní kostel sv. Vavřince
výročí A. Vivaldiho a další

čt 9. 8. 19.00 Ondřej Valenta
Broumov – klášterní kostel sv. Vojtěcha

čt 16. 8. 19.00 Lidmila Klugarová + Hana Friede – příčná flétna
Václavice/Šonov – evangelický kostel

pá 24. 8. 16.30 Jiří Tymel
Teplice n. M. – farní kostel sv. Vavřince součástí MHFF

čt 30. 8. 19.00 Ladislav Šikut
Teplice nad Metují – kostel Panny Marie Pomocné

so 1. 9. 15.30 Ladislav Šikut
Teplice nad Metují – kostel Panny Marie Pomocné opakování předchozího recitálu pro Zahrádkářskou výstavu

Každý koncert vyjma posledního obsahuje zcela jiný program

Pořádá: Musica Mgr. Ladislav Šikut, 776 869 379
Vstupné: 80 Kč, studenti a důchodci 40 Kč, děti zdarma; množstevní slevy
Prodej lístků: 20 minut před začátkem koncertu na místě
a předprodej v Infocentrech Teplice nad Metují, Broumov a Police nad Metují

KAŽDÝ MÁ SVŮJ ÚKOL

V Ježíšově církvi má každý nějaký úkol: velcí, malí, kněží, řeholníci, tatínkové a maminky, katecheté a učitelé. Každý může něco dostávat a něco dávat. Zvláštní službou pověřuje Ježíš ve své církvi biskupy, kněze a jáhny. Biskup je pastýřem celé diecéze, kněz pečuje o farnost, jáhen jim oběma pomáhá. Lidé si někdy nejsou jisti, co který z nich může v církvi vykonávat. Zkusme si tedy ověřit své znalosti!

Zvol si tři různé barvy – jednu pro jáhna, druhou pro kněze a třetí pro biskupa. Vybarvi pak ve vnějším kruhu příslušná písmena podle toho, co komu přísluší vykonávat. *(J = jáhen, K = kněz, B = biskup)*

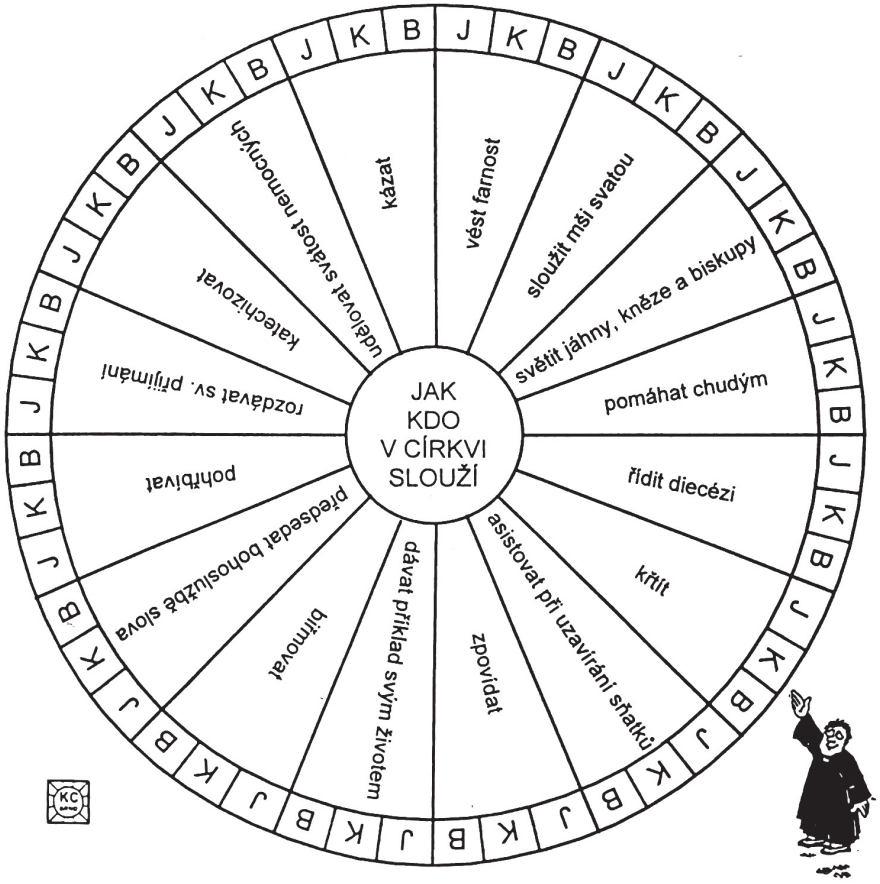

Děkanství v Broumově vás 6. července srdečně zve na

Putování s Bachem

4 koncerty spojené s procházkou po kostelích na Broumovsku při nichž uslyšíte 6 Suit pro violoncello Johanna Sebastiana Bacha a varhanní skladby Carla Philippa Emanuela Bacha a Wilhelma Friedemanna Bacha

Účinkují: Lukáš Pospíšil violoncello, Ladislav Šikut varhany
Slovem provází Martin Lanži

Božanov, Kostel svaté Máří Magdaleny 7:30
Martínkovice, Kostel svatého Jiří a svatého Martina 11:00
Otovice u Broumova, Kostel svaté Barbory 13:00
Broumov, Kostel svatého Petra a Pavla 19:00

NEDĚLNÍ A VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

3. červen

Otovice	08:30 hod.
Ruprechtice	10:00 hod.
Broumov, P+P	10:00 hod.
Broumov, klášter	18:00 hod.

10. červen

Martínkovice	08:30 hod.
Vernéřovice	10:00 hod.
Broumov, P+P	10:00 hod.
Broumov, klášter	18:00 hod.

17. červen

Šonov, k. sv. Markéty	08:30 hod.
Vižňov	10:00 hod.
Broumov, P+P	10:00 hod.
Broumov, klášter	18:00 hod.

24. červen

Božanov	08:30 hod.
Heřmánkovice	10:00 hod.
Broumov, P+P	10:00 hod.
Broumov, klášter	18:00 hod.

MŠE SV. V TÝDNU BROUMOV

Pondělí	xxx	xx:xx hod
Úterý	klášterní k.	18:00 hod
Středa	k. sv. Václava	18:00 hod
Čtvrtek	děkanský k.	07:00 hod
Pátek	děkanský k.	18:00 hod
Sobota	hřbitovní k. PM	17:00 hod

Adorace: středa, sv. Václav,
18:30 – 18:45; pátek, P+P, 17:00 – 18:00

Svátost smíření: 20 min před každou mší sv.;
sobota 30/06, P+P, 09:00 – 10:30
(konec školního roku)

Velké svátky v měsíci:
Největší Srdce Ježíšovo – pátek 8. června;
Narození sv. Jana Křtitele – neděle 24. června;
svátek sv. Petra a Pavla – pátek 29. června

BOHOSLUŽBY TEPLICE NAD METUJÍ:

NEDĚLE:
Mše svaté v Teplicích v 8,30;
v Adršpachu ve 14,00; 1. a 3.
neděle v měsíci = 3. a 17.6.
ve Zdoňově ve 14,00;
poslední neděle v měsíci = 24.6.
ve středu je mše sv. v Teplicích v 18,00
1. čtvrtek je mše sv. a pobožnost v Teplicích
v 18,00 = 7. 6.
v pátek je mše sv. v Teplicích v 16,35
první sobotu je mše sv. v Teplicích
v 8,00 na Kamenci = 2. 6.

15 MINUT PŘEDE MŠÍ SV. SE ZPOVÍDÁ.

Modleme se tento měsíc víc
k NEJSVĚTĚJŠÍMU SRDCI JEŽÍŠOVU.
Požehnané dny Vám přeje a vyprošuje
P. František Hofman.
(tel. 734 213 899)

Slavnost 1. sv. přijímání

I letos, a to už po desáté v řadě, se v naší farnosti konala slavnost 1. svatého přijímání. V děkanském kostele sv. Petra a Pavla o Letnicích čtyři děti přijali poprvé svátostného Spasitele.

V Šonově je stále více svateb

Kostel sv. Markéty v Šonově se poslední dobou stává oblíbeným místem pro svatby katolíků, kteří mají trvalé bydliště mimo broumovský region. V sobotu 19. května si v kostele, který leží nad obcí uprostřed louky, řekli své ANO novomanželé Michal a Lenka Laštovicovi.

Brandejsovi

V pondělí 30. dubna jsme se v Božanově rozloučili s paní Zdeňkou Brandejsovou. Letos 6. února 2018 oslavila s manželem Karlem 75. výročí jejich svatby.

Ano, brali se během 2. světové války, v roce 1943. Během té doby se svět změnil. Neskutečně. Nové technologie, užívání jiných jazyků, mnohem větší otevřenost a propojenost. Dva lidé, kteří prožili válku a dvě totality a vůbec všechno, co přinášel každý nový den, se mnoho naučili, nemálo si museli odepřít, s kdečím se srovnat, avšak neztratili víru a věrnost.

Mnozí touží po setkání s celebritou. V naší farnosti, mezi námi, na dolním konci Božanova, na samém okraji republiky, žily dvě celebrity důvěry a lásky. Bez tetování, podivuhodných účesů, filmových, hudebních nebo sportovních úspěchů, siláckých slov.

Není to příběh z jiné planety, nepatří do jiné doby. Víra, věrnost, důvěra a láska jsou konstanty, které bylo a je nutné živit, někdy i znovuobjevovat a jim se učit. Každý den.

P. Martin Lanži

Výuka náboženství
škol. rok 2017/2018, Broumov,

od 7. ZÁŘÍ:

1. – 2. tř.: úterý, ZŠ Meziměstí, 13:45 – 14:30
1. – 2. tř.: středa, ZŠ Masarykova Broumov, 14:00 – 14:45
3. tř. (1. sv. přijímání): středa, fara Broumov, 13:15 - 14:00
4. – 5. tř.: pátek, fara Broumov, 12:45 - 13:30
6. - 8. tř.: pátek, fara Broumov, 13:45 - 14:30

Paypal účet farnosti

church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na
něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách
po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem.
Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ **BIM** INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK
vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: **church.broumov@gmail.com**, děkujeme…

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.
www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.
Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.
Uzávěrka: 15. každého měsíce.

WWW.BROUMOVFARNOST.CZ